

Una eina al servei de la pastoral a Catalunya

MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità de Barcelona.

L'actual revista *Quaderns de Pastoral*, vinculada al Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, va aparèixer el juny de 1969 amb el nom de *Presbyterium. Quaderns de Pastoral*, amb llicència concedida a Mn. Joan Carrera i Planas, que aleshores n'era l'editor, com a responsable de l'editorial Nova Terra. Des del primer moment va tenir una intenció clarament renovadora de l'acció pastoral a les diòcesis catalanes.

Intenció clarament renovadora de l'acció pastoral de les diòcesis catalanes.

Amb aquest número, la revista *Quaderns de Pastoral* arriba al número 200. És tot una fita, sobretot si som conscients de les dificultats que tenen les publicacions en català i d'una temàtica minoritària com és el cas de la revista que ens ocupa. És motiu de satisfacció i convé posar en relleu aquesta realitat que contribueix a valorar amb major objectivitat el treball que s'està realitzant.

Commemorant aquest esdeveniment, cal mirar enrere, i constatant el ja llarg camí fet per *Quaderns de Pastoral*, agrair el treball de totes les per-

sones que l'han fet possible en el passat i que li donen continuïtat en el present. Enhorabona a tots i que per molts anys pugui continuar sortint aquesta publicació trimestral que, sens dubte, fa un bon servei a la renovació pastoral de les diòcesis catalanes.

La revista ha estat i és una bona eina al servei de la vida pastoral a les diòcesis catalanes. Són diverses les publicacions catalanes d'inspiració cristiana i que volen fer un servei a la comunitat catòlica de les diòcesis amb seu al Principat, però només *Quaderns de Pastoral* és una revista específicament dedicada a l'acció pastoral de l'Església. En aquest sentit, ocupa un lloc propi i fa un servei concret que, si ella no fes, quedaria sens dubte per fer, i realment en tenim prou necessitat.

Quin és el servei que fa la nostra revista? Em sembla, abans que tot, que ha estat i és un instrument per a la renovació de la pastoral a casa nostra. Per això, *Quaderns de Pastoral* ha seguit sempre amb un interès especial tot el que fa referència, primer, al Concili Vaticà II, i després al Concili Provincial Tarraconense, celebrat l'any 1995.

No hi ha cap mena de dubte que el Concili Vaticà II, en la seva prepara-

ció i especialment en la seva celebració durant quatre anys, va ser seguit amb molt interès en les nostres diòcesis. Per això, la seva aplicació va interessar moltíssim i la nostra revista no va quedar en el seu moment al marge. Repassant els números que han anat sortint, es pot comprovar que els documents conciliars han estat sempre molt presents en les seves pàgines. I el mateix podem dir de la preparació, celebració i aplicació del Concili Provincial que ha estat una recepció i aplicació més d'aquell Concili ecumènic a casa nostra.

Els documents conciliars han estat sempre molt presents en les seves pàgines.

La revista ha estat un bon instrument per a la renovació pastoral a les diòcesis catalanes. Seguint les seves pàgines des de l'inici de la publicació, es fa ben palès que ha contribuït al tractament de temes i de qüestions que interessin i preocupen els pastors i, també, els fidels que estan més compromesos en la tasca pastoral. La revista ha servit per posar en comú reflexions, estudis i experiències pastorals que han ajudat a les parròquies, als moviments i les associacions i a les diverses institucions eclesials.

La revista *Quaderns de Pastoral* ha facilitat i ha enriquit la reflexió pastoral. És obvi que la pastoral no és només ni principalment acció. Per tal

que l'activitat pastoral sigui encertada i es programi amb fidelitat a la naturalesa de l'Església i a les finalitats de les diverses institucions i realitats eclesials, és necessària una reflexió prèvia. I aquesta reflexió demana disposar de continguts i experiències. El Concili Vaticà II recorda que en "l'activitat pastoral cal que es coneguin i s'utilitzin suficientment no només els principis teològics, sinó també les descobertes de les ciències profanes, principalment de la psicologia i de la sociologia" (*Gaudium et spes*, 62). La nostra revista ha procurat sempre anar oferint tots aquests coneixements i experiències als responsables de l'acció pastoral.

Un altre servei molt important i necessari que ha prestat la revista del Centre d'Estudis Pastorals ha consistit en la seva contribució a la formació permanent dels sacerdots, religiosos i laics més compromesos en la pastoral. Avui parlar de formació permanent és fer referència a una exigència de tots els àmbits del coneixement i de l'activitat humana. Com és obvi, l'activitat pastoral no podia quedar al marge d'aquesta exigència.

Amb relació als preveres de les nostres diòcesis, el Concili Vaticà II, en el decret sobre la formació sacerdotal, reconeix aquesta necessitat tot demanant un perfeccionament de la formació després dels estudis. "És un fet que cal continuar i completar la formació sacerdotal després d'haver acabat el cicle dels estudis en els seminaris, a causa sobretot de les circumstàncies de la societat moderna" (*Optatam totius*, 22).

Tanmateix, la formació permanent no solament s'ha de realitzar en l'àmbit dels ministres ordenats –preveres i diaques–, sinó també en l'àmbit dels religiosos, religioses, i laics i laiques. Si es reconeix que tots ells estan cridats a assumir responsabilitats pastorals en la vida de les comunitats cristianes, és obvi que han de rebre, per poder-ho fer adequadament, la formació corresponent. Aquí cal recordar el que demana el Concili Vaticà II referint-se als laics cristians: “Cal desitjar que molts laics rebin una formació adequada en les ciències sagrades i que molts d'ells cultivin aquests estudis i els aprofundeixin amb mitjans científics adequats” (*Gaudium et spes*, 62).

I el nostre Concili Provincial Tarraconense recull aquest mateix esperit quan diu que és necessari “formar i acompanyar els laics i laiques amb missió pastoral perquè puguin assistir tant a les comunitats com als moviments que no tenen prevere, sota la responsabilitat de la pròpia diòcesi i amb l'ajuda subsidiària de la Conferència Episcopal Tarraconense” (cf. Resolució n.22).

Una manifestació clara de l'interès del nostre Concili Provincial per la formació permanent de tots els agents de l'acció pastoral de l'Església es posa en relleu esmentant expressament el Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, tot dirigint-li aquestes paraules que assignen un treball en el camp de la formació pastoral. El Concili “recomana al Centre d'Estudis Pastorals (...) la creació de cursos i seminaris, descentralitzats en els diferents bisbats i zones, sobre el

sentit i la importància de la participació dels cristians en els compromisos cívics i polítics” (cf. Resolució 31).

Em plau destacar que aquesta recomanació descentralitzadora és una realitat en el Centre d'Estudis Pastorals, com en són bona mostra les memòries acadèmiques dels darrers cursos i activitats del Centre, entre les quals n'és una la publicació de *Quaderns de Pastoral*, que és ressò i portaveu de la vida d'aquesta institució.

Em sembla que la progressiva aplicació de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense pot esdevenir un tema prioritari per a les pàgines de la revista, especialment en l'avaluació dels tres directoris aprovats pels bisbes de Catalunya, fruit del Concili Provincial Tarraconense: el de la paròquia, el de l'arxiprestat i el de la pastoral sacramental.

Desitjo que *Quaderns de Pastoral* sigui cada vegada més ressò de l'activitat acadèmica i experimental del Centre d'Estudis Pastorals. Vull dir que aculli en les seves pàgines tant estudis que aprofundeixin en els problemes pastorals del present com experiències pastorals de Catalunya i de fora, que siguin convenientment avaluades. Posar en comú aquestes experiències podrà ajudar a aplicar-les en altres indrets o a casa nostra, aprofitant les seves possibilitats i evitant els seus perills.

Solament em resta desitjar llarga vida i fruits abundosos a *Quaderns de Pastoral* i que la revista continui comptant amb el suport fidel dels seus

lectors i lectores. I amb un sincer
agraïment, en nom de tots els bisbes
de les diòcesis catalanes i en nom pro-
pi, a tots els qui han donat vida a la
revista des dels seus inicis fins al pre-
sent. Penso en els directors succes-
sius, el consell i el cap de redacció, els
redactors i col·laboradors, els correc-

tors, els qui administren la revista, sen-
se oblidar els impressors de les I.G.
Santa Eulàlia, de Santa Eulàlia de Ronça-
na, que ja són una tradició en la vida
dels *Quaderns de Pastoral*. A tots, el
nostre agraïment i la nostra felicitació
per haver assolit aquesta significativa
fita dels 200 primers números.